

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

Den helige Mikael's dag

"Änglarna"

Dan 6:16-22

Upp 12:7-12

Luk 10:17-20

Ps: 3, 483, 393, 333

När man går nere på marken ser man inte så långt. Högsta några kilometer i platt terräng och då är det ju ofta skog i vägen. Vi ser inte längre än till nästa kurva. Det är annorlunda när man flyger, då vidgar sig perspektivet. I klart väder kan man se miltals omkring och allt blir väldigt smått nere på marken.

Ja, det är skillnad på olika perspektiv. Särskilt mellan jordiska perspektiv och himmelska perspektiv. Den här dagen handlar om en annan verklighet, ett annat perspektiv som vi normalt inte ser. Men det betyder inte att den skulle vara mindre verklig.

Vi möts av ständiga rapporter om krig och oroligheter, framförallt från Syrien men även från andra håll i världen. Och det råder nog inget tvivel om att världen har blivit oroligare på senare år. Vi kan bli modlösa, vi ser en ständig ström av flyktingar och vi undrar hur det ska sluta, snart finns det väl inte plats för mer flyktingar. Då kan det vara bra att lyfta blicken och se det från ovan, här ser vi bara till närmaste kurva.

Men precis som det pågår en strid och en kamp på jorden pågår det en parallell sådan i himlen. Dagens text ur uppenbarelseboken handlar om denna strid. Mikael och hans änglar tog upp kampen, de kämpade mot djävulen och hans änglar, ormen från urtiden. Och Satan störtades ner på jorden, det fanns inte plats för honom i himlen längre.

Det betyder inte att kampen är över men utgången av striden är alltså inte oviss, Satan är besegrad. Det vet han, vilket har gjort honom än mer rasande. Djävulen är som en självmordsbombare som vet att allt är förlorat men gör allt han kan för att ställa till med så mycket död och elände den korta tid han har kvar.

När vi ser de ohyggliga grymheter som människor kan utföra på andra människor, bilder som vi kanske skulle må bäst av att inte ha på näthinnan, så förstår vi att vi har att göra med en ondska som övergår det rent mänskliga. Det finns också en andlig kamp som pågår parallellt med den jordiska. Men låt oss inte glömma att striden egentligen är avgjord.

Att vi har svårt att tro det beror på att vi inte ser som Gud ser när det gäller seger eller förlust. Det som för oss ser som en förlust kan i själva verket vara en seger. I texten från Uppenbarelseboken talas det om vittnena *som inte älskade livet mer än att de kunde gå i döden*. Vittne heter *martyr* på grekiska. De var alltså martyrer, det vill säga, de vittnade med sina liv.

Även detta är ju något som vi får höra om: det händer att kristna i mellanöstern tvingas välja mellan att förneka sin tro eller att bli avrättade. Och de som då väljer det senare, ja de blir martyrer för tron. Vi tror kanske att de förlorat men det är de är de som är de verkliga segrarna, dessa vår tids martyrer.

De bevisar att deras tro är på riktigt och inte på låtsas. Genom att välja döden vittnar de om att Gud verklig och att han är starkare än döden. Den avgörande segern är vunnen. Ur ett evighetsperspektiv är allt annorlunda. De som i raseri sprider död och förintelse är förlorare medan de som är deras offer är segrarna.

Vi möter samma tema i den gammaltestamentliga läsningen: Daniel i lejongropen. Berättelsen är välkänd. Kung Darejaves hade, på sina stormäns initiativ, utfärdat ett förbud mot varje form av gudsdyrkan som inte var riktad mot honom själv. Stormännens avsikt var att röja Daniel ur vägen, de visste att Daniel skulle fortsätta att 3 gånger dagligen be till sin Gud.

För Daniel så ställdes allt på sin spets. Skulle han svika Gud för att undgå straff eller skulle han fortsätta be till sin Gud. Han valde det senare och blev därmed ett Guds vittne. Genom sin handling så vittnade han om sin tro på Gud.

När kungen lät kasta honom i lejongropen så var det kungen själv som uttryckte en förhoppning att den Gud som Daniel dyrkade skulle rädda honom. Det nämns inte vad Daniel tänkte eller hoppades. Han räknade säkert med att Gud skulle vara med honom, men på vilket sätt visste han inte. Att Gud är med alla som lider för hans skull, betyder inte att alla blir mirakulöst räddade. Natten i lejongropen var för Daniel oviss på det sättet att han inte visste om han skulle överleva natten eller inte. Men oavsett utgången så visste han att Gud var med honom.

Och Guds ängel kom och beskyddade Daniel. När han blivit upphämta ur gropen, så vidare det sig att han är helt oskadd. Kungen gör då ett nytt påbud, att nu skall inte han själv dyrkas utan Daniels Gud skulle dyrkas. Daniels mod att hellre gå i döden än att svika sin Gud, och det mirakel som inträffade blev ett kraftfullt vittnesbörd om vem som är den ende levande Guden.

Det brukar ju heta att man inte ska ta ut segern i förskott, men i det här fallet får vi göra det. Varje gång vi firar mässa, firar vi att Jesus besegrat döden och ondskan. Det finns två parallella perspektiv, när vi firar mässa på jorden befinner vi oss samtidigt i himlen. Tillsammans med Guds änglar och alla de trogna som levt före oss, och alla martyrer som vittnat om sin tro med sina liv firar vi den seger som Jesus vann åt.